

at den burde lægges et andet Sted for at være nær ved Fiskenes Legepladser, de Steder, som de søger til, naar de er gydemodne, og for at være paa et Sted, hvor Vandet er vel egnet dertil, hvad det ikke skal være ved Erisenvold. Jeg henstiller altsaa til Landbrugsministeren, om der ikke er Anledning til at træffe Anstalter til Fiskegaardens Nedlæggelse, eventuelt til Afhændelse af den og dens Arealer, og i Stedet derfor indrette en Udvlækningsanstalt, maaske liggende paa et andet Sted.

Oppe ved Resenbro ved Gudenaå er der en privilegeret Aalegaard, som Ejeren uden synderlig Indskrænkning holder lukket fra Solnedgang til Solopgang, og da Aalene — efter Fiskernes Sigende, jeg kender det ikke — kun trækker om Natten, har det den Følge, at han tager saa godt som alle de Aal, der skal passere der. Det er en Aalegaard, som skal give overordentlig rigt Udbytte men følgelig er til stor Skade for Fiskerne, som driver deres Erhverv der i Nærheden. Jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister, om der ikke kunde være Anledning til at søge at faa dette Privilegium afløst, faa det afkøbt Ejeren eller i alt Fald faa gjort nogen Indskrænkning i hans Ret til at spærre af for Aaen, saa at der vil kunne blive noget Udbytte af Aalefiskeriet ogsaa for andre end ham. Denne Sag skal jeg imidlertid lade ligge, til Revisionen af Fiskeriloven for Gudenaå og Randers Fjord kan foregaa.

Jeg ser, at der paa Finanslovsforslaget er optaget et Beløb paa 83,000 Kr. til Indkøb af en Grund i Randers, paa hvilken der — ganske vist ikke lige straks — skal rejses en for Post- og Telegrafvæsenet fælles Bygning. Det glæder mig at se dette Forslag, man kan ikke sige andet, end at Postvæsenets Forhold i Randers ikke er tidssvarende, men det vil de kunne blive, naar man faar en saadan Bygning. Ganske vist er jeg klar over, at det vel ikke bliver før 1916, der bliver bygget derpaa, men saa længe vil man vel kunne hjælpe sig med de Lokalteter, man har. Jeg er taknemmelig for, at der bliver gjort Skridt til at faa et tidssvarende Posthus i Randers, som ogsaa kan afgive Plads for Telegrafvæsenet.

Der er saa et Spørgsmaal, jeg kunde ønske at rette til den højtærede Indenrigsminister. Det vil erindres, at der ved Købstadmødet i Aarhus 1909 var paa Dagsordenen et Spørgsmaal om Beskyttelse for kommunale Vandværker og for Vandværker i det hele. Der blev

vedtaget en Resolution, som blev tilstillet Ministeriet. For øvrigt havde det samme Spørgsmaal ogsaa været drøftet tidligere, og der var blevet tilstillet Ministeriet Resolutioner derom. Resolutionen gik ud paa at opfordre Ministeriet til at fremsætte et Lovforslag til Beskyttelse af de bestaaende Vandværker, saa at de ikke blev ødelagte af egoistiske Grunde. Foranledningen var den, at private Lodsejere, der ved forskellige Købstæder havde Grunde tæt op til Vandværker, havde inficeret Vandet fra disse Vandværker. Man har gjort det ved at grave en Brønd i Nærheden af den, hvor Kommunen tog sit Vand, og derved plumret Vandet for det kommunale Vandværk, der f. Eks. blev mælkefarvet, hvis der var Kridt og Kalk i den private Brønd. Og har det ikke frugtet, har man benyttet skarpere Midler. Man har saaledes et andet Sted, hvor Kommunen fik sit Vand fra en Boring, boret ned paa den private Grund til samme Dybde og ikke generet sig for at fylde Fækalier ned i disse Boringer for paa den Maade at ødelægge Vandforsyningen i den tilgrænsende Kommune. Og hvis det er et stærkt porøst Lag med stort Grus, der fører Vandet, er det utvivlsomt, at de Urenheder, der føres ned gennem den private Mands Boring, i nogen Grad vil blive pumpet op af Vandværkets Maskiner og gaa ud gennem den kommunale Vandforsynings Ledninger til Forbrugerne. Den højtærede Konseilspræsident, der da var Indenrigsminister, var til Stede ved Mødet, og erkendte bagefter overfor mig, at der kunde være Grund for Lovgivningsmagten til at gribe ind og vedtage Sikringsbestemmelser. Men siden er der ikke sket noget, og jeg tillader mig derfor at spørge den nuværende højtærede Indenrigsminister, om han tænker paa at fremkomme med et Forslag i den af mig antydede Retning. Man har forsøgt at faa en saadan Sikring ved Hjælp af Domstolene, men de kan jo ikke have noget synderligt Kendskab paa dette Omraade, og de udmeldte uvildige Skønsmænd er som oftest ogsaa Folk, der ikke har synderlig Forstaaelse af den Ting. Resultatet er, at man er daarligt beskyttet overfor saadanne Svinerier fra Naboers Side, der af egoistiske Grunde enten vil tvinge Kommunen til at give en uforholdsmæssig høj Pris for deres Grunde eller til at give dem et Beløb for at lade være med at ødelægge Vandværkerne. Saadanne Vandværker findes i Hundredvis, ikke blot ved Købstæderne, men ogsaa ved Landsbyerne.